IDŐSZAKI KIADVÁNY V. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

Szívemet Hozzád emelem
és Benned bízom Uram!

SOLI DEO GLORIA

EVANGÉLIUMI, KÖZÉLETI FOLYÓIRAT

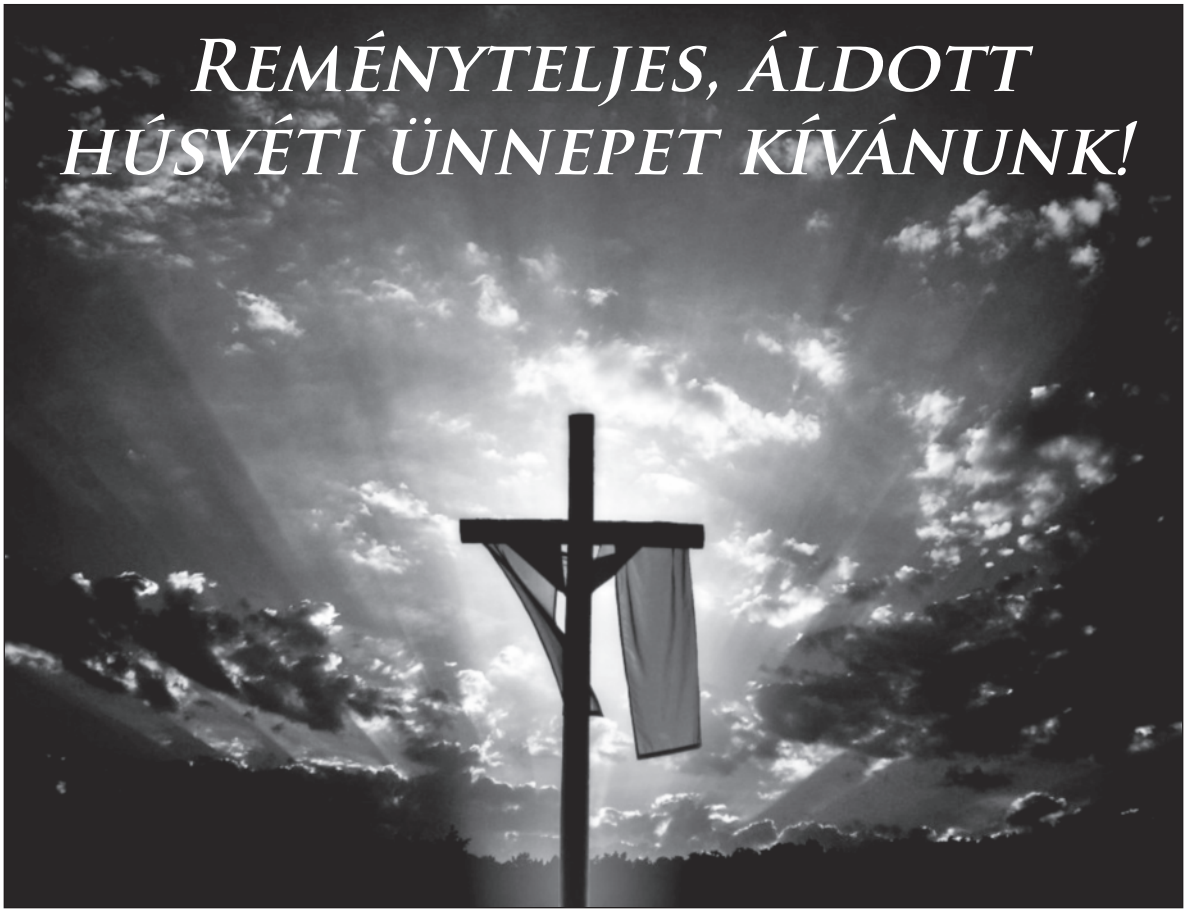

„Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér, / Csak titkon érző lelke ohajtva sejt: / Léted világít, mint az égő / Nap, de szemünk bele nem tekinthet."

Berzsenyi Dániel így fogalmazta meg Fohász című versében a hit csodáját, ajándékát és egyben a korlátait is. Ez az evangéliumi folyóirat a közösségi életünk színterén igyekszik megjeleníteni ezt a csodát, ezt az ajándékot, és természetesen a gyarló ember szép törekvéseit. Az ebben való osztozásra hívjuk a kedves olvasókat és a szerzőket egyaránt.

Feltámadás a „hétköznapokból"

Húsvét közeledtével érdemes egy kicsit megállnunk, visszapillantanunk a mögöttünk hagyott útra és számot vetnünk, milyen mederben is folyik életünk. Épültünk-e lélekben az elmúlt esztendőben – s ezáltal kerültünk-e közelebb Istenhez –, vagy megint csak a puszta létezésre jutott időnk, figyelmünk.

Sokan esünk abba a hibába, hogy a mindennapok gondjaival magyarázzuk, miért nem volt alkalmunk Istennek tetszőbb életet élni. Miért nem jutottunk el olyan közösségi alkalmakra, melyeken terített asztal várt minket, ahol jó szó, Isten igéje gazdagíthatta volna lelkünket. Helyette maradtak a halaszthatatlannak vélt dolgaink és a felismerés, hogy problémából nem lett kevesebb, legfeljebb egy kicsit később ébredtünk vasárnap…

Gondoltunk-e már arra, hogy élhetnénk boldogabb, teljesebb életet is a lélekőrlő, „hétköznapi lét" helyett? Vagy hagyjuk, hogy elhatalmasodjanak rajtunk gondjaink, és depresszió vegye át felettünk a hatalmat.

Luther Mártonról azt mondják, gyakran kínozták sötét hatalmak, és gyakran volt lehangolt lelkiállapotban. Ilyenkor egyetlen szóval vigasztalta magát: „VIVIT!"- ami azt jelenti: „Ő ÉL!" Mikor kísértések gyötörték, krétával odaírta maga elé az asztalra, sőt az ajtókra és a falakra is: Vivit, vivit! És mikor egyszer megkérdezték tőle, mit is jelent ez, így felelt: „Jézus él, és ha nem élne, akkor egyetlen óráig sem kívánnék élni. De mivel él, Ő általa mi is élni fogunk!"

Ha jobban belegondolunk, borzalmas lenne egy húsvét nélküli világ! Nem az ünnephez kötődő emberi szokások és az ezekhez kapcsolódó üzleti haszon elmaradása miatt. Hanem a halál legyőzhetetlensége és a jövő kilátástalansága, reménytelensége okán. Mert mit tapasztalunk Nagypéntekig? Azt, hogy a világ sötét erői győzedelmeskednek a jó, a szent, a tiszta ügy felett. Egy húsvét nélküli világban a halálé lenne az utolsó szó, övé lenne a hatalom, és teljes diadalt arathatna minden élő felett.

„Ámde Krisztus feltámadt a halálból" - hirdeti Pál apostol az örömhírt. Nagypéntek borzalma után a harmadik napra Jézus kijött a sírból. Feltámadt, így hát nem a halálé az utolsó szó. Feltámadásával örökké hirdettetik: a halál nem legyőzhetetlen! Krisztus feltámadt, ami annyit jelent, hogy sorsunk nem reménytelen. Húsvét azt üzeni mindannyiunknak, hogy Ő él, és hogy Általa mi is élni fogunk.

A húsvéti örömhír azt is jelenti, hogy ami tegnapelőtt és tegnap történt, annak nem kötelező ma is megtörténnie. Ma valami új kezdődik el. Valami több, valami jobb, valami „maibb". A lehetőség minden nap megadatik, hogy jobb életet éljünk – és a jobb természetesen nem anyagi értelemben veendő. Rajunk múlik, megragadjuk-e az alkalmat…

Húsvét története mindannyiunk előtt példa: nem a halálé az utolsó szó, van értelme az életünknek. Van feltámadás, és már itt, a földön is. Minden nap megújíthatjuk ugyanis kapcsolatunkat Istennel, és napról napra közelebb kerülhetünk Hozzá. Ő mindig tárt karokkal vár, csak rajtunk áll, elfogadjuk-e az ölelését. „Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje. *(1Kor.1,18.)*

Fogadjuk tehát el a Megváltó kinyújtott kezét, s éljünk úgy, hogy már a következő húsvéton elmondhassuk: Krisztussal együtt mi is feltámadtunk!

Dr. Szilvay Balázs
főszerkesztő

Tovább, de másként

Az alábbiakban Molnár Miklós, nyugalmazott lelkipásztor bibliai gondolatait közöljük, melyek a *„Csak légy egy kissé áldott csendben…”* kiadványban jelentek meg 2003-ban a Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadójának gondozásában.

Molnár Miklóst tavaly októberben, 86 éves korában hívta haza megváltó Ura.

„Ne féljetek! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették. De menjetek el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába.”(Mk 16,6-7)

Jézus meghalt, eltemették. Az élet azonban ment tovább. Jeruzsálem ünnepelte a Páska ünnepét. Családok találkoztak, színes ünnepi forgatag volt a templomban, magasra szállt az áldozatok füstje. Jézus követőinek élete is ment tovább: „Amikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, a Jakab anyja, valamint Salóme illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek és megkenjék Jézus testét.” Isten gondviselő szeretete az, hogy az élet megy tovább. Ezek az asszonyok bánatukban is tudták, hogy mit kell ilyenkor tenni. Hogyan kell gyászolni, végtisztességet tenni. A tradíció nagy erő! Ehhez alkalmazkodnak. Nekünk is vannak hasonló tapasztalataink. Valaki, akit szerettünk, meghal. De az élet megy tovább, és mi is megyünk ügyeket intézni, papírokat kitölteni, bejelenteni, megrendelni, megrendezni. Mert az élet megy tovább, és az élettel nekünk is tovább kell mennünk. Isten azonban nem csak azt akarja, hogy továbbmenjünk, hanem azt is, hogy másképp menjünk tovább. Hogyan?

Megbátorítva. „Ne féljetek!” Amikor Isten találkozik az emberrel, akkor ott az ember mindig megrendül. Bátorításra szorul. Így volt ez Mózes elhívásánál (2Móz 3), Ézsaiásnál (6,5), Jeremiásnál (1,8). A betlehemi pásztorok is rászorultak erre a bátorításra. Isten először a félelmet űzi ki belőlünk, hogy ezáltal helyet készítsen az evangéliumnak.

Közösségben Istennel és emberekkel. Az asszonyok joggal gondolhatták, hogy egyedül maradtak bánatukkal. Lám, még a férfi tanítványok sincsenek itt. A halál közelében nekünk is fájdalmas az élményünk: magam vagyok. Ha vannak is körülöttem családtagok, szomszédok, barátok, senki nem érti meg az én bánatomat. Isten azonban követet küld, angyalt, aki mellém áll és segít megfogalmazni fájdalmas érzéseimet. A bibliaolvasás, igehirdetésre való figyelés, a gyülekezet testvéri közössége mind olyan „angyali szóvá” lehet, amely a gyász ütötte fájdalmat segít elhordozni.

Megvigasztalva. Ebben az egyetlen szóban, hogy feltámadott, benne van Jézus üdvösséges akarata. Neki van hatalma a bűn és a halál felett. Jézus előttünk megy. A feltámadás nem isteni „produkció”, hanem isteni szeretet. Nem hagyja árván övéit. Előttünk jár, utat mutat. A mi egyetlen vigasztalásunk életünkben és halálunkban az, hogy nem a magunkéi, hanem a mi Megváltónké vagyunk.

Küldetést bíz az asszonyokra: „Menjetek, mondjátok meg tanítványainak…”. Az imént még síró, aggodalmaskodó női tanítványokat most Isten világméretű misszió részeseivé teszi. A feltámadás örömhíre a gyászolók életét is megváltoztatja. A halott körüli forgolódás vigasztalansága helyett az élők közötti vigasztalás feladatát adja. A temetőből visszairányít az emberek közé. Ezek az asszonyok először nem tudták betölteni küldetésüket. „Senkinek semmit nem szóltak.” Pedig mennyire várhatták ezt a bátorítást a tanítványok! Hányan várják ma is a Feltámadott evangéliumát. Hirdessük hát hittel és szóval: Krisztus feltámadott, előttünk megy. Ezért mehetünk mi is tovább, megbátorodva, közösségben, megvigasztalva, küldetésben. Tovább, de másként.

Tényleg mindegy,

A Lep

A Soli Deo Gloria Közösség meghívására március 6-án a Lepramisszió igazgatója tartott vetített előadást az érdeklődőknek az SDG Közösségi Házban. A nagyon tanulságos, informatív és megérintő találkozó tartalmi üzenetét az alábbiakban osztjuk meg az olvasókkal. Ezúton is köszönetet mondunk az igazgató asszonynak, hogy ellátogatott hozzánk, s hogy a leprabetegség 21. századi állapotát, valamint a Lepramisszió szerteágazó tevékenységét írásban is bemutatja nekünk. ***(A szerk.)***

Lepramisszió Magyarország
Felemelő szeretet

„Mindegy, hogy miben hisz valaki! A lényeg az, hogy higgyen valamiben!" – ilyen megállapítással mentik fel hívő nagyszülők horoszkópokat kutató unokájukat, vagy adnak fiatalok adományt Budapest utcáin kéregető, mű-buddhista magyar fiataloknak.

A Lepramisszió, mint külmisszió, Isten Igéje és szerzett tapasztalatai alapján is meg van győződve arról, hogy nem mindegy, miben hisz valaki! *Olyan lesz a gondolkodása, értékrendje, élete, családja, a környezete, az országa is az embereknek, amilyen az összeadódott hitük.*

Azt tapasztaljuk, hogy egészen másként bánnak embertársaikkal azok, akiknek hite nem az egy, igaz, élő Istenben és az Ő Igéjében van, hanem valami másban. Méla belenyugvással mondják a buddhista világban: „el kell mindenkinek fogadnia a sorsát! Azon nem tudunk és nem is kell változtatni! Ha leprás lett, éljen úgy". De még kegyetlenebb az a közeg, amely a hindu kasztrendszer sötét zugaiba zárja az embereket évezredek óta, és aki úgymond „arra született", hogy lentebb legyen, afelé a fentebb lévőknek semmiféle kötelezettségük egyáltalán nincs! De vajon jó-e az a „világnézet-vallás", amely az ember hatalmát dicsőíti, határtalan képességeit fitogtatja, ugyanakkor még a személyazonosságot is megvonja leprabetegektől vagy makkegészséges családtagjaiktól? Merthogy ez történik Indiában.

Ezért van ránk, keresztényekre szükség távoli országok nyomo-

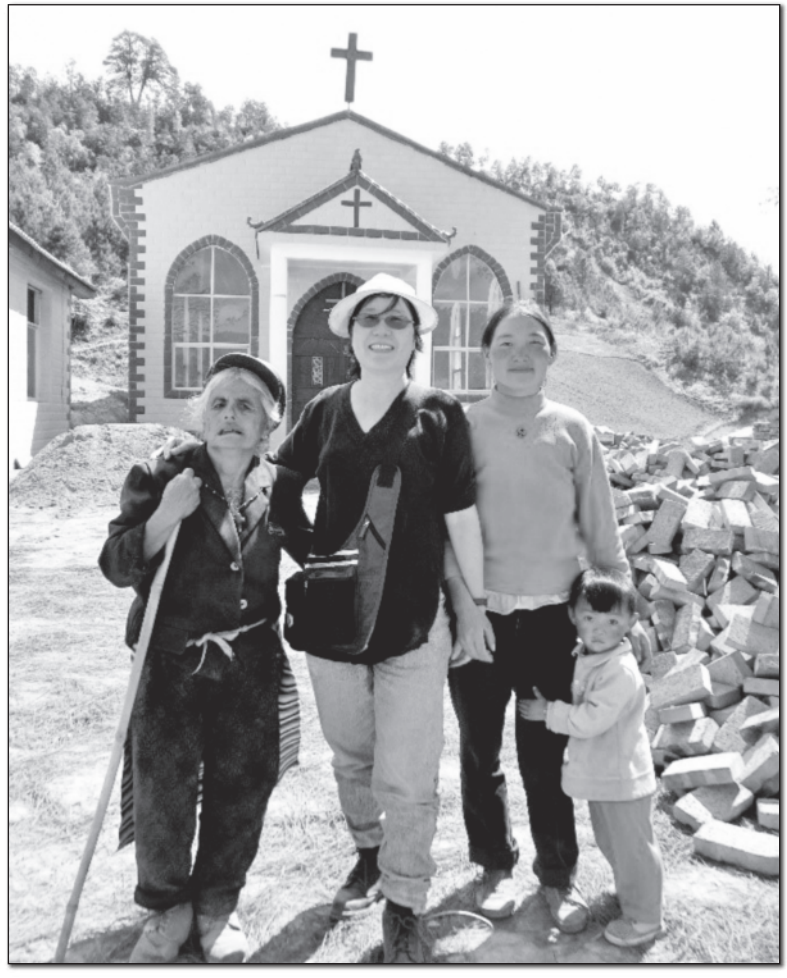

HOGY MIBEN HISZEL?

ramisszióról

rult leprabetegeinek az emberi életre való segítésben! Mert közvetlen környezetük – a pogány hitük alapján – nem foglalkozik velük…

A leprát a mélyszegénység termeli ki, majd a megbélyegzettség spirálja még lejjebb húzza szenvedőit. A „negyedik világ" nyomora ez, ahogyan Kalkuttai Teréz anya nevezte.

Dobos Károly lelkipásztor, a magyar Lepramisszió atyja

„Elközelgett a mennyek országa! ...tisztítsatok meg a leprásokat!" (Máté 10,7-8) Jézus tanítványainak – az Evangélium hirdetése mellett – külön a szívére helyezte a leprások sorsát. Ez a kórokozó nemcsak a testet támadja meg, hanem az ember egész sorsát tönkreteszi a megbélyegzés és indokolatlan kirekesztés által.

Sok a munkánk! Hivatalosan – a WHO jelentése szerint – ma is minden 2. percben valakiről megállapítják a Földön a leprabetegséget, és közülük minden 5. egy gyermek! És ez csak a diagnosztizáltak száma! Hányan élnek egész életük során úgy, hogy soha nem jutnak orvoshoz: senki sem tudja!

A világ leprabetegeinek 80%-a Indiában él. De komoly a probléma számos ázsiai és afrikai országban is. A Lepramisszió a legkorszerűbb gyógyszereket, műtéteket, gondoskodást adja a rászorulóknak. Közben pedig az Evangélium hirdettetik szavak és tettek bizonyságtétele által. A nagyvilág számos területén az első keresztények a lepramissziós kórházakból kerülnek ki.

A mélyszegénységből érkező, lelkükben is sebeket hordozó betegek lelki-pásztorlást is kapnak a kórházban hívő orvosaiktól és a kórházak lelkészeitől. „Senkinek sem kellek!" – ez a közös alapérzése a leprás gyermeknek, édesanyának, idősnek Indiában, Afrikában, Kínában, a Csendes-óceáni szigeteken. De van vigasztalás! Az Evangélium által fény ragyog be szomorú életükbe.

A Lepramisszió oktatási programjai különösen is áldott lehetőségek a mélynyomorból kivezető tanulásra és a misszióra, mivel a gyógyult fiúk és lányok a legfogékonyabb korban kerülnek hosszú időre a keresztények gondjaiba.

Sok országban, ahol ma is tilos bármilyen keresztény tanúságtétel, terjed az Evangélium egy-egy leprakórház folyosóján, kórtermében vagy műtőjében.

A Nemzetközi Lepramisszió 1874 óta nemzedékeket nevelt már fel keresztény hitben a helyi pogány lakosságból. Ma már sok helyen ők az igazgatók, orvosok, ápolószemélyzet a Misszió alkalmazásában és ellenőrzésével.

Hazánkban 1974-ben, egy akkor már 72 éves református lelkipásztort: Dobos Károlyt szólított meg Isten a leprásokon való segítésre. Ő a magyar Lepramisszió atyja. 2000-ben a 142 éves Nemzetközi Lepramisszió a tagszervezetévé fogadta misszionkat!

Hálásak vagyunk minden adakozónak. Munkatársaink önkéntesek, elkötelezett keresztények. Az Irgalmasság Évében még több leprabeteghez szeretnénk továbbítani Krisztus felemelő szeretetét, a testi és lelki gyógyulás örömhírét.

„Te magad légy a változás, amit látni szeretnél a világban!"
(Mahátma Gandhi)

Riskóné Fazekas Márta
a Lepramisszió igazgatója

Hagyományok útján

Dr. Békássy Szabolcs az önálló Dunavarsányi Egyházközség megalakulása óta vállalja a presbiteri szolgálatot a helyi gyülekezetben. Családjában természetes hivatás a református egyház szolgálata, édesapja évtizedekig volt a szigethalmi presbitérium tagja. Felmenői között megannyi református lelkész, esperes teljesített lelki szolgálatot országszerte. A dunavarsányi elhívás apropóján beszélgettem városunk népszerű orvosával, alpolgármesterével. ***(Riporter: Dr. Szilvay Balázs)***

– A szellem, amit családomtól kaptam, adott volt a tisztség betöltéséhez, mindazonáltal presbiternek lenni egy saját lelki meggyőződést, hitvallást is jelent, melyre fel kellett készülni – *kezdi a doktor úr.*

– *Mit jelent számodra a presbiteri szolgálat?*

– Elhívást egy olyan feladatra, amely kapcsán ügyelni kell arra, hogy a gyülekezetben minden jó rendben, békésen, s Istennek tetszően történjen. Állandó önvizsgálatot is igényel ez a szolgálat annak tekintetében, hogy mit kíván meg tőlünk ez a tisztség, és bizony sokszor helyre is kell igazítani magunkat ennek tudatában.

– *Korábban milyen kapcsolatod volt a református egyházzal?*

– A szüleim által biztosított protestáns neveltetésnek köszönhetően mindig szoros kapcsolatot ápoltam a református egyházzal. Büszkeséggel tölt el, hogy a keresztség sákramentumában az a Dobos Károly részesített, aki egyrészt nagypapám falujában, a Bács-Kiskun megyei Szankon szolgált lelkipásztorként, másrészt a magyar református egyház meghatározó munkásságú lelkésze volt, nyugdíjas éveiben a magyar Lepramisszió vezetője. Középiskolai tanulmányaimat Kecskeméten, a református kollégium gimnáziumában végeztem, s hat éven át a bentlakásos kollégium növendéke voltam. A református egyházzal való kapcsolat tehát természetes alapvetés volt számomra már a középiskolai évek során is.

– *Orvosként gondolom, elsősorban tudományos alapon közelítesz a betegségekhez. Mégis, hogy látod, Istennek és a hitnek milyen szerepe van a gyógyításban?*

– A bizonyítékokon alapuló orvoslás a psziché integritásának megbomlását egyértelműen kóroki faktorként jelöli meg egyes szomatikus betegségek kapcsán. Hiszem, hogy egészséges psziché nincs az Istenbe vetett hit nélkül, így a hit szerepe egyes betegségek gyógyulása kapcsán megkérdőjelezhetetlen.

– *Két kis gyermeket nevelsz. Miért érzed fontosnak, hogy őket is istenfélő életre neveld?*

– Még élénken élnek bennem édesapám büszke szavai, melyek a Kecskeméti Református Templomban tett konfirmációmat követően hagyták el ajkait, s ezen élményeket jómagam is szeretném megélni. Édesapám rám hagyott énekeskönyvét, melyet 1963-ban tett konfirmációja során kapott a szanki gyülekezettől, a mai napig nagy büszkeséggel hordom magammal a dunavarsányi istentiszteletekre. Szeretném, hogy a gyermekeim számára átadott értékek táptalajt nyerjenek, s idővel Ők is szép emlékekkel tekinthessenek vissza őseikre, s ezáltal megtalálják a helyes utat Isten országába.

– *A hívő ember nap, mint nap azon munkálkodik, hogy Istennek tetszőbb életet éljen, még ha időről időre követ is el bűnöket. Te hogyan látod magadat, milyen változáson mentél át az elmúlt hónapokban, években?*

– A szülők elvesztésével az ember egyfajta lelki átalakuláson is keresztül megy. Sajnos én ezt idejekorán megtapasztaltam, s a nehézségek átvészelésében sokat jelentett számomra a Jóisten vigasztalása. A hozzá intézett fohász eredményének tekintem azt is, hogy édesanyám súlyos, végállapotú betegsége ellenére tisztességben, szenvedések nélkül, lelki megnyugvásban távozhatott az élők sorából. Szüleim elvesztését követően gyermekeim születése természetesen új fejezetett nyitott életemben. Az értékek átadása most már az én elsődleges feladatom, s ebben nap, mint nap kérem Isten segítségét.

Hogyan szeretnéd látni Dunavarsányt és a helyi református egyházat 20 év múlva?

Dunavarsány fejlődése, szépülése folyamatos, s bízom benne, hogy egy tettre kész gyülekezet részesei lehetünk a jövőben is. Ugyanakkor ahogy azt Nagytiszteletű Úr egyik prédikációjában hallhattuk: egy nemzet, egy szűkebb közösség fennmaradásának és fejlődésének a szó szoros értelmében vett szabadsága hiába való, ha a Jóistenbe vetett hit szabadsága csorbát szenved. Kívánom, hogy 20 év múlva gyermekeink, okulva a jelen gyarlóságaiból is, egy új és erősebb alapra helyezzék társadalmunk Istenhez való viszonyát.

„Nagy megtiszteltetésnek éreztem a felkérést, amelynek kapcsán felmerült bennem a kérdés, kész vagyok-e egy ilyen szolgálatra. A szívem mélyén azonnal tudtam, hogy el kell vállalnom, és mindent meg kell tennem azért, hogy jó és hűséges presbiter legyek." (Fenyvesi Zoltán, presbiter)

Dolgos kezek a gyülekezetben

Fenyvesi Zoltánt sokan, sokféleképpen ismerhetik a városban. Vannak, akik a helyi református egyház gondnokának (Fenyvesi Lajos) fiaként tekintenek rá, mások időről időre az autószerelő Fenyőre bízzák féltett járművüket. Akárhonnan is nézünk Zolira, a közös pont a megbízhatóság és a tisztesség. A presbiteri szolgálat ahogy mondani szokás, most „apáról fiúra száll" – ennek alkalmából hívtam Zolit beszélgetésre. ***(Riporter: Dr. Szilvay Balázs)***

– Mit szólt édesapád, amikor elfogadtad a gyülekezet felkérését?

– Biztos vagyok benne, hogy számára az egyik legnagyobb boldogság volt, hogy e tisztségre felkértek és azt elfogadtam. Mindazonáltal aki ismeri őt, elhiszi, hogy semmilyen formában nem próbálta a döntésemet befolyásolni, ahogy abban is biztos vagyok, hogy a presbiterjelöltek kiválasztása során is – a rá jellemző módon – szerény és tartózkodó volt. Abban azonban, hogy olyan életet élek, amiért egyáltalán felmerülhetett a nevem e feladatra, elsődleges szerepe van. Ő és édesanyám nevelése és hiteles példája annak, ami miatt egész életemben a gyülekezet közelében maradtam.

– Milyen felelősséggel jár esetedben a presbiterség?

– A presbiteri fogadalom letételével arra köteleztem el magam, hogy a dunavarsányi református gyülekezet ügyeivel az eddiginél koncentráltabban és nagyobb felelősséggel foglalkozzam. Eddig elegendő volt például azzal törődnöm, hogy milyen melegen öltözzek egy téli vasárnapon, azonban immáron az én feladatom is, hogy a fűtés működjön a templomban, a villanykörte ki legyen cserélve, és mindezek anyagi fedezete is biztosítva legyen.

– Milyen családi háttér segítette a keresztyén elköteleződésed?

– Gyerekkorom óta hívő és a hitet rendszeresen gyakorló családban élek. Kézenfekvő volt tehát, hogy a vasárnapi istentiszteletet, a hittanóra, a cserkészmozgalom meghatározzák mindennapjaimat. Fiatal koromnak volt ugyan egy időszaka, amikor gyülekezeti aktivitásom mérséklődött, de mindig is hívő keresztyénnek és a dunavarsányi egyházközség tagjának vallottam magam. Hit nélkül az egész élet és minden fáradozás hiábavaló. Eddigi életem során olyan megpróbáltatásokkal kellett szembenéznem és megküzdenem, amelyeken hit nélkül biztosan nem tudtam volna túljutni. Éppen ezért számomra a keresztyén hit létfontosságúnak mondható, hit nélkül el sem tudom képzelni az életemet.

– Immár családapaként hogy látod, a hit milyen szerepet tölt be mindennapjaitokban?

– Feleségemmel együtt el sem tudjuk képzelni úgy a gyermeknevelést, hogy abban a hit ne játsszon kulcsfontosságú szerepet. Minden erőnkkel azon vagyunk, hogy kislányunk és jövőben megszületendő gyermekeink életét – hozzánk hasonlóan – meghatározza a Jóistenhez és a gyülekezethez való kötődés. Igyekszünk úgy nevelni őket, hogy a jó dolgokban az isteni kegyelmet lássák, a nehézségek idején pedig Istenben keressék az erőt és a vigasztalódást.

Eltelt egy esztendő

„…sajnálom az Úr nélkül leélt életemet…”

A címben az időre történő utalás arra vonatkozik, hogy már több mint egy éve annak, hogy az Úr presbiteri szolgálatra hívott. Áldó karjaiban tartva életünk idejét segít abban is, hogy áttekintsük az eltelt idő áldásait. Számot vetve életem idejének ezzel a szakaszával, az alábbiak szerint osztom meg a kedves Olvasóval, hogy a nagy esemény okozta érzés ma is élően hat szolgálatomra.

A dunavarsányi presbiterek megerősítő fogadalomtétele 2016. január 3-án

Szeretteink előtt – és akik ismernek bennünket – ismert megtérésünk története. Az is köztudott, hogy életünk derekán fogadtuk el az Urat megváltónknak. Az Úr és sok testvér tanú arra, hogy megtérésünk után szinte minden lehetőséget megragadtunk arra, hogy szolgáljuk Őt, hogy kimutassuk viszont szeretetünket. Keressük a lehetőségét annak is, hogy mit kell tennünk mások hitre jutásának segítésében, az alázatosságra nevelésben, a megtéréshez vezető bizonyságtevésben.

Ilyen hiterősítő, szeretetet kimutató cselekvés mellett is váratlanul ért az Úr elhívása, a gyülekezet felkérése a presbiteri szolgálatra. A felkérésre nem tudtam azonnal válaszolni. Az igent akkor tudtam kimondani, amikor az Úr elvette minden félelmemet, aggodalmamat, amikor megmutatta Igéjében, hogy csak akkor kapjuk meg az áldást, ha nem kerüljük el a szolgálatban is jelentkező próbát.

A megerősítő istentiszteleten az öröm és megtiszteltetés szavai mellett a Szentlélek segítségével annak adtam hangot, hogy sajnálom az Úr nélkül leélt életemet, és hogy a szolgálat elvállalásával igyekszem az elmulasztott szeretetet pótolni.

2015. január 4-én eljött az eskütétel napja. A kérdésekre adott válaszok és az eskü szövegének mondása, fogadása közben az Úr teljesen felemelt Magához. A nagytiszteletű úr beszéde alkalmával pedig teljes tisztuláson mentem át azt is remélve, hogy a gyülekezet jelenlévő tagjai is valami hasonlót éreznek. Az alkalomra az Úr a következőket helyezte a szívemre: „*Szeretem azokat, akik engem szeretnek.*” (Példabeszédek 8,17). Ez az Ige minden napom kísérője lett.

Hálásan megköszöntem az Úr jóságát és szeretetét. Hálát adtam azért, hogy alkalmassá tett a szeretet fogadására, a viszont szeretetre, a testvérszeretetre. Megköszöntem az Úrnak a szolgálatra történő elhívást. A nagytiszteletű úrnak a bölcs, hiterősítő felkészítést, a gyülekezetnek, a testvéreknek a bizalmat. Köszöntem a családom segítő támogatását, fiaim biztató szavait, lányaim szeretetét, unokáimnak a boldog pillanatokat, feleségemnek az eddigi életünket. Megköszöntem az Úrnak, hogy ilyen feleséget adott.

Az elmondott és fogadott eskü szövegén, valamint az Igére épülő hálán és köszönő szavakon túl, abban a magasztos percben egyetlen kérésem volt a gyülekezet felé. Kértem a jelenlévő és az akkor távollévő, otthon maradt szentek közösségét, hogy fogadjanak szívükbe és imádkozzanak értem az Úrhoz. Kérjék az Atyát, hogy mérhetetlen szeretetével, Szentlelke segítségével élesztgesse és tartsa égve szívemben az első szeretet tüzét, hogy a Tőle kapott ajándékaimmal, örömmel és teljes erőmből szolgálhassam Őt és a gyülekezetet.

Azon az istentiszteleten megélt csodát keretbe foglalta a presbitertársak köszöntése, és az igaz testvériségben zajlott szeretetvendégség. Az Úr Igéjében azóta naponta kijelenti számomra, hogy a hittel és szeretettel szolgálók az Ő áldottai. Mi pedig – remélem, a többi presbitertárssal együtt – egy szívvel, egy lélekkel mondjuk: *én és az én házam népe csak Neked szolgálunk.*

Ma is úgy érzem, hogy ilyen testvéri közösségben áldás szolgálatot végezni.

A címben és a fentiekben is kifejezett „sajnálatomat” módosítanom kell, mert rájöttem, hogy az Úr egész életemben velem volt, csak én nem voltam mindig Vele. Most azonban a Mindenhatóval és az Ő népével való közösségben élem át a kölcsönös szeretet áldását.

Köszönöm Istenünknek, hogy ezt megadta nekem. Áldott legyen érte szent Neve!

Balázs Gyula
presbiter

Otthonra leltünk – Soli Deo Gloria

Egy ország válságos helyzete miatt elhagytuk otthonunkat, Kárpátalját és Magyarországon próbáltunk új otthont és megélhetést találni. Kárpátalján egy kicsi, de szép faluban, Csetfalván éltünk három gyermekünkkel. Kis kerülő után Dunavarsányra, szülőfalunk testvértelepülésére kerültem családom egy részével. Itt olyan emberekkel rendelt össze a Jóisten, akik az adott helyzetben azonnal önzetlen segítséget nyújtottak számunkra.

Nehéz volt elszakadni az otthontól és nagyobbik fiúnktól, mivel Őt még nem hozhattuk magunkkal, aki így otthon maradt édesanyámmal. Lakhatási nehézségünkben a Soli Deo Gloria Közösség lett segítségünkre azáltal, hogy ideiglenes szállást biztosított a Közösségi Házban. Az SDG Közösség vezetői és a Református Gyülekezet lelkipásztorai nagy bizalommal és szeretettel fogadtak és őszintén érdeklődtek sorsunk, szükségeink és terveink iránt. Erre a testvéri, baráti bizalomra és szeretetre is nagy szükségünk volt.

Itt leltünk otthonra és testvérekre a Soli Deo Gloria Közösségi Házban pár hétre. Az itt eltöltött idő alatt sok hitben járó emberrel ismerkedtünk meg, akik a Házban megfordultak ez idő alatt. Az ő meghívásukra csatlakoztunk pár alkalommal a Ház rendezvényeihez is. Párszor részt vettünk a bibliaórán, és eljártunk az istentiszteletekre is családommal. Ott is kedves ismerősöket szereztünk.

Így, fedéllel a fejünk fölött és biztató emberi kapcsolatokkal a szívünkben elindultam munkát keresni, miután a gyerekeket beírattuk az iskolába, óvodába. „De az Úr útjai kifürkészhetetlenek". Nem máshová, mint az Egyházközséghez kerültem, mint kulturális-közmunkás egy program segítségével.

Ez is bizonyára hozzájárult ahhoz, hogy egyre több egyházi rendezvényen vettünk részt, ahol közelebb kerültünk a hitbéli dolgokhoz. Az Úr új és új lehetőséget adott nekünk annak belátására, hogy az Ő segítsége és kegyelme nélkül nem tudunk élni. Ezekkel pedig a legnagyobb nehézségeket is le tudjuk győzni. „Mert ha Isten velünk, kicsoda ellenünk"? – mondta az Apostol, mondták az erdélyi fejedelmek és most mondjuk mi is.

Időközben sikerült bérelt otthont találnunk a Habitat utcában, amely tetszetős és kényelmes mindnyájunk számára. Mára, miután berendezkedtünk az új otthonunkban, a családunk egyesítése is megtörtént.

Dunavarsány nagyon szép és kedves kisváros. Pár hónap elteltével már mondhatom, hogy szeretünk itt élni olyan emberek között, akik aranyosak és nagylelkűek hozzánk. A munkám a közösségben olyan, mint egy szolgálat, és még egy kis megélhetést is biztosít. Szívesen veszek részt minden rendezvényen, még ha az el is veszi a szabadidőm egy részét. Mert aki az Úr dolgaira szánja idejét, azt Ő megáldja és megjutalmazza.

Vékony Margaréta

Ady Endre: Köszönöm, köszönöm, köszönöm

Napsugarak zugása, amit hallok,
Számban nevednek jó ize van,
Szent mennydörgést néz a két szemem,
Istenem, istenem, istenem,
Zavart lelkem tegnap mindent bevallott:
Te voltál mindig mindenben minden
Boldog szimatolásaimban,
Gyöngéd simogatásaimban
S éles, szomoru nézéseimben.
Ma köszönöm, hogy te voltál ott,
Hol éreztem az életemet
S hol dőltek, épültek az oltárok.
Köszönöm az én értem vetett ágyat,
Köszönöm neked az első sirást,
Köszönöm tört szivü édes anyámat,
Fiatalságomat és büneimet,
Köszönöm a kétséget, a hitet,
A csókot és a betegséget.
Köszönöm, hogy nem tartozok senkinek
Másnak, csupán néked, mindenért néked.
Napsugarak zugása, amit hallok,
Számban nevednek jó ize van,
Szent mennydörgést néz a két szemem,
Istenem, istenem, istenem,
Könnyebb a lelkem, hogy most látván vallott,
Hogy te voltál élet, bú, csók, öröm
S hogy te leszel a halál, köszönöm.

Az embermentő lelkész

Az alábbiakban Nyáry Krisztián: Igazi hősök című könyvének – Corvina Kiadó 2014. 217 o. – egyik hősét mutatjuk be a könyvben található leírás szerkesztett változatával. ***(B. Z.)***

1944 novemberében a 35 éves Sztehlo Gábor evangélikus lelkészt arról értesítették, hogy egy idős házaspár király utcai lakásába egy elhagyott kislány kért menedéket. A lelkész nem kérdezett semmit, autóba ült és a megadott címre hajtott. A házaspár semmit sem tudott a kislányról, csak annyit, hogy zsidó, szülei eltűntek, ők pedig nem vállalkozhatnak a bújtatására. A kövérkés, derűsen mosolygó férfi átvette tőlük a gyereket, és megígérte, hogy biztonságba helyezi. Már indult volna, amikor kivágódott a lakás ajtaja, és egy asszony szaladt hozzá. Arra kérte, hogy vigye el a szomszéd gyerekét is, mert a szülőknek gettóba kellene vonulniuk, de inkább a szökést választják. Sztehlo immár két gyerek kezét fogva indult el a kocsijához. Kint utcagyerekek álltak körül vöröskeresztes jelképpel ellátott autóját. Közülük egy kisfiú elmondta neki, hogy nincsen senkije, egyedül maradt. A férfi tudta, hogy hamarosan nyilas razzia várható a gettó környékén. A három gyereket az autó padlójára fektette, pokróccal betakarta őket, és a fegyveresek mellett elrobogva egy rózsadombi villába vitte őket. Sztehlo Gábor összesen 1600 zsidó gyereket és több száz felnőttet mentett meg hasonló módon. Később pedig más üldözöttek, baloldaliak, majd arisztokraták és osztályidegenek gyermekeit.

Sztehlo Gábor jómódú polgári családban született Budapesten, felmenői között generációkra visszamenőleg voltak evangélikus lelkészek, de ügyvéd édesapja jogi pályára szánta. A fiatalember nem csak ebben mondott ellent apjának: bár a család nevét a szülők a jobban csengő Szenczyre magyarosították, ő ősei iránti tiszteletből visszavette a Sztehlo nevet. Érettségije után bejelentette apjának, hogy teológus lesz. Fennmaradt a felvételijéhez csatolt életrajza is, amelyben így fogalmazott: „Ha Isten megsegít, legfőbb célomnak tartom a magyar népet, az egyszerű köznépet a jó létre vezetni." Még teológushallgatóként vett részt egy egyéves finnországi tanulmányúton, ahol megismerkedett a paraszti származású fiatalok felemelkedését segítő népfőiskolai mozgalommal. Néhány évvel később bebizonyította, hogy fogadalmát képes tettekre váltani. Nagytarcsára került lelkésznek, ahol öt hónap alatt megszervezte az első bentlakásos népfőiskolát. Az általa kitalált képzés alapelve volt, hogy a tehetséges parasztfiatalokat nem kiszakítani kell a környezetükből, hanem tudatos, művelt, felelősen gondolkodó gazdává kell tenni őket.

A német megszállást követően püspöke, Raffay Sándor új feladattal bízta meg. A református és az evangélikus egyház közösen működtette a Jó Pásztor Egyesületet, amelynek célja a keresztény vallású zsidók megsegítése volt. A 35 éves lelkész azonnal hozzálátott a mentőakciók szervezéséhez. Két dologgal kezdettől nem törődött: hogy betartsa a hatályos faji törvényeket, és hogy a megmentettjei kizárólag protestáns felekezetűek legyenek.

A nyilas hatalomátvétel után még inkább fel kellett gyorsítania az embermentő akciókat. Újabb és újabb lakásokat, házakat szerzett. Volt, hogy tíz gyermekkel az oldalán bekopogott egy rokonához, vitéz Szenczy Aladárhoz, és ennyit mondott neki: „Bújtasd el őket, és ha jönnek a nyilasok, kérd ki magadnak: miként merik feltételezni, hogy egy vitéznek zsidók bujkálnak a házában?" Az evangélikus egyháztól diakonisszákat kért gyermekfelügyelőnek, akik bujkáló zsidó felnőttekkel együtt vigyáztak a kicsikre. Minden ház és lakás ajtajára kitette a hivatalosnak tűnő feliratot: „Az otthon a Nemzetközi Vöröskereszt területen-kívüliségi jogát élvezi, és minden hivatalos egyén kötelessége az otthon védelme." Természetesen ilyen jogcím nem létezett, de a felirat ideig-óráig távol tartotta a különböző razziákat. Egészen addig, amíg a Szálasi által kormánybiztossá kinevezett Endre László meg nem üzente neki: „Mondjátok meg annak a lutheránus papnak, hogy jól ismerem. Hagyjon fel a zsidók mentésével, mert széttöröm rajta a lovaglóostoromat."

Ezután további óvintézkedésekre volt szükség: Sztehlo és munkatársai újraírt iskolai bizonyítványokat, keresztleveleket és más hamis papírokat szereztek a gyerekeknek. Az ostrom alatti nehéz hetekben, amikor már sem áram, sem tiszta víz nem állt rendelkezésükre, arról mesélt,

→

hogy ha a pincéből kikerülnek, olyan közösséget hoznak létre, amelyet a gyerekek irányítanak majd, és „ahol ismeretlen a gyűlölet, ahol öröm és béke uralkodik". Így született meg a pincében a későbbi gyermekállam gondolata. Sztehlo Gábor otthonaiban egy év alatt mintegy 1600 gyerek és 400 felnőtt talált menedéket. A háború végén büszkén jelenthette: „Védenceink közül senki sem veszett el, senkit sem hurcoltak el, éhség, betegség, hideg következtében sem pusztult el senki."

Hamar meg kellett tanulnia azonban, hogy a németek és a magyar csatlósaik eltűnése után is szükség van bátor kiállására. Egy nyurga, szőke kamasz fiú kért menedéket a légópincében, akit a hamarosan megjelenő orosz katonák németnek néztek, és ki akartak végezni. Sztehlo széttárt karral a fegyverek gyűrűjében álló fiú elé ugrott, és azt ordította: „nye szoldát, nem katona!" Az oroszok egy darabig döbbenten nézték a jelenetet, majd odébb álltak. Innentől kezdve a zsidó gyermekek mellé megjelentek az Erdélyből menekült dzsentrik vagy a távolban bujkáló kommunisták gyerekei is. Még egy oroszul beszélő kisfiú is érkezett rolleren, a kezében fegyverrel. A lelkész eldöntötte, hogy nem hagyja abba a gyerekek mentését. Egy barátjának arról beszélt, hogy „akit támadnak, akit üldöznek, ő azok mellé áll. Legyen akár zsidó, akár arisztokrata, akár horthysta tiszt." A 10-14 éves gyerekeket külön meg kellett tanítani játszani, mert a harcok emlékeként csak a háborúsdi maradt meg bennük, békés játékszerrel nem tudtak mit kezdeni" – emlékezett a lelkész, aki eldöntötte, hogy otthont teremt számukra. Először Széchényi Viktor gróf üresen álló, Völgy utcai villájában húzták meg magukat, majd Weiss Manfréd családja ajánlotta fel számukra gyáruk Budakeszi úti nyaralótelepét, ahol hét lakóház állt a rendelkezésükre.

A lelkész önfenntartó gyermekköztársaságot hozott létre a 30 holdas telepen.

A nyolcszáz menekült gyerek „államát" hivatalosan Pax Gyermekotthonnak hívták, de polgárai csak Gaudiopolisnak, Örömvárosnak nevezték. A köztársaságnak saját alkotmánya volt, a gyerekekből álló parlament törvényeket alkotott, sőt, „Gapo dollár" néven saját fizetőeszköze is volt. Iskolába járni kötelező volt, de dolgozni csak önkéntes alapon lehetett. A munkáért fizetés és nyilvános dicséret járt, így mindenki szívesen vett részt a városállam működtetésében. A gyerekek emellett előadásokat szerveztek, újságot adtak ki, könyvtárat és énekkart alapítottak. Sztehlo rendszeresen tartott istentiszteletet, de azon részt venni nem volt kötelező: a gyerekállamban teljes volt a vallásszabadság. Ez vezetett végül az egyházakkal való részleges szakításhoz is: a református és az evangélikus püspökség is támogatta volna az intézményt, ha az csak az adott egyházhoz tartozó gyerekeket fogadja be. Sztehlo azonban nem engedett az elveiből, így a gyermekotthon egy idő után már csak a Vöröskereszttől és egy szabadkőműves szervezettől kapott pénzügyi támogatást. Az újabb diktatúra felé sodródó állam sem nézte jó szemmel a demokratikus gyermeknevelési kísérletet. Egy növendék szerint „a magyar társadalom osztályainak olvasztókohója lett az otthon, ahol eleinte görbén nézett egymásra az elárvult zsidó gyermek és a csendőr fia. Mégis ezekből a végletes ellentétekből, az odakint dúló osztályharcból itt rövid idő múlva semmit sem lehetett érezni".

Gaudiopolis öt éven át bizonyíthatta, hogy a szabadság, egyenlőség és testvériség eszméje több üres jelszónál, aztán a hatalomnak elege lett a gyerekköztársaságból: 1950 elején az otthont államosították.

Sztehlo végül ismét megtalálta azt a területet, ahol a legtöbbet segíthetett az elesetteken: 1951-ben egyházi kereteken belül Bonyhádon súlyosan fogyatékos gyerekek számára hozott létre szeretetotthont. Amikor 1956-ban rövid időre megnyíltak a határok, felesége úgy döntött, hogy a gyerekek érdekében emigrálnak. Sztehlo azonban nem akarta abbahagyni a fogyatékos otthonok szervezését. „Ezek itt mind szeretnek engem. Ezt a szeretetet nem lehet megcsúfolni" – mondta a feleségének és eldöntötte, hogy a családját elengedi a rokonokhoz Svájcba, de ő itthon marad. Csak öt év múlva kapott útlevelet, hogy meglátogathassa a szeretteit. A látogatás idején szívinfarktust kapott. Orvosai azt tanácsolták, hogy maradjon, mert Magyarországon betegsége miatt életveszélyben lenne.

1971-ben Sztehlo Gábort megmentettjei javaslatára Nobel-békedíjra terjesztették fel. Bár a díjat abban az évben Willy Brandt német politikus nyerte el, a külvilág felfigyelt az embermentő lelkészre. Így is köszönhető neki egy magyar Nobel-díj: az általa bújtatott Oláh György kémiai Nobel-díjat kapott. 1973-ban, 63 éves korában megkapta a legmagasabb izraeli kitüntetést, a Világ Igazai közé választották. A díjátadásra egészségi állapota miatt már nem tudott kiutazni, arra azonban készült, hogy ha megkapja a svájci állampolgárságot, hazalátogat Magyarországra. 1974-ben, két hónappal a várt állampolgársági eskü előtt levelet kapott egykori védenceitől. Néhány órával később a templomkertben talált rá a postás, egyenes derékkal a padon ülve, a levelekkel a kezében halt meg, éppen lelkésszé szentelésének 42. évfordulóján. „Lelkiismeret-furdalása lehet miatta egész Magyarországnak"- írta róla egy növendéke. E lelkiismeret-furdalást enyhítendő, pár éve Budapesten közterületet neveztek el róla, és szobrot emeltek neki.

A SVÁJCI ATEISTA, AKI A

Putyin és Rothenbüh

Valóban az abszurdok korában élünk. Olyan időben, amikor az a hír, ha egy muszlim áttér keresztyén hitre, és „megússza", életben marad. Vagy ha iszlám bíróság felmenti a halálra ítélt prédikátort, mint például két éve Juszef Nadarkhani iráni protestáns lelkészt. Legújabban meg az a hír, hogy a protestantizmus kálvini fészkében, Svájcban a közismert ateista újságíró, korábban nagy lapok főszerkesztője elkezd a Biblia mellett „lobbizni". Színből vagy szívből, ez most mindegy, de mintha a kövek kezdenének el kiáltani. Különös ébredés és ébresztés tanúi vagyunk… (Forrás: pro-medienmagazin.de; aargauerzeitung.ch)

FIATALOK, OLVASSÁTOK A BIBLIÁT!

Peter Rothenbühler író, újságíró, kiadó, korábban a *SonntagsBlick,* a *Schweitzer Illustrierte* és a *Le Matin* című lapok főszerkesztője Aargau Kanton újságjában, az *Aargauer Zeitung* egyik számában meglepő címen tette közzé gondolatait illetve felhívását: *Fiatalok, olvassátok a Bibliát!* Önmagában semmi feltűnő nincs ebben a felszólításban. Mondják ezt a „bibliás" nagyszülők gyerekeiknek és főként unokáiknak. Ez hangzik a templomokban, gyakran hitoktatók vagy éppen erkölcstanászok szájából. De hogy ezt egy Franciaországban és Svájcban közismert ateista írja le, ez azért már más. Rögtön felmerül a kérdés: miért? Nem kell sokat találgatnunk. Hiszen ha valaki manapság Európa bármely egyetemén irodalmat, történelmet vagy európai filozófusokat tanul, tanulmányoz, tanít, nem kerülheti meg a kontinens 2000 éves kultúrájának alapvető ősforrását, a Bibliát. „Olvastátok Shakespeare-t, Goethet, Dantet, Montaigne-t, s nem értitek, mi van a János 1,1-ben?" – teszi fel a kérdést a svájci cikkíró. Hivatkozott helyen ez áll: Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt. „Majd kiesek a székemből" – írja Rothenbühler –, „amikor sok fiatal nem tudja, hogy, aki európai világunk irodalmával és eszmetörténetével szembesül, annak a Biblia eminensen fontos, és annak megkerülhetetlen forrás-szerepével is szembe kell néznie".

AARGAUER ZEITUNG

PUTYIN ÉS ROTHENBÜHLER EGY HAJÓBAN - ÉRTÉKRENDI HASONLÓSÁG?

A meggyőződéses ateista újságíró miért lett a Könyvek Könyvének egyik média-főkorifeusa? Eljutott volna odáig, ameddig mondjuk a fáma szerint *Putyin* elnök, aki elmenvén a pátriárkához, *I. Kirillhez*, imigyen szólt hozzá: Őboldogsága, Oroszországot már csak Isten mentheti meg. Mire persze az okos főpap, pozícionálni akarván szeretett ortodox egyházát, állítólag így válaszolt: Nem egészen így, fiam! A „szent anyácskát", Oroszországot csak az ortodox egyház mentheti meg! – Nyilván, nem Isten segítsége nélkül… Mindenesetre Rothenbühler érvelése sem akármilyen. Szerinte az is a Biblia olvasása mellett szól, hogy

BIBLIÁT NÉPSZERŰSÍTI

ler titkos „szövetsége”?

„gyakorlatilag az egész mai demokratikus állam- és jogrend alapvető értékrendje a Bibliában található”. Ilyenekre gondol a svájci ateista: a Tíz Parancsolat, a Jézus által hirdetett és megélt felebaráti szeretet, megbocsátás, irgalom, emberi egyenértékűség, amelyek nélkül nincs modern állami élet sem. Mennyire másfajta ateizmus ez, mint a 20. század harcos, gulágos ateizmusa, vagy a francia felvilágosodás maró és cinikus hit-, és egyházellenessége vagy a „tudományos materializmus” nemrég még házunk táján is uralkodó hivatali-ideológiai ateizmusa?!

A FIATALOK ANALFABÉTÁK A KERESZTYÉN ÉRTÉKEK TEKINTETÉBEN

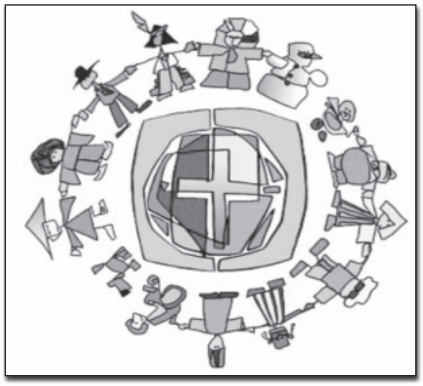

Szerinte az egyházban tapasztalható negatív jelenségek magyarázzák a fiatalok távolságtartását, illetve hogy mégis valamiképpen eleget tegyenek a belső lelki parancsnak, militáns vagy szektás hitek, álhitek, olykor életveszélyes téveszmék felé sodródnak, vonzódnak. Mert annyi alapvetően bizonyos, hogy valamiféle Isten-kép vagy istenpótlék nélkül nem lehet élni, s ezt a fiatalok egy része ösztönösen érzi, másik része ennek ösztönzésére tudatosan keres. Önkéntes analfabéták a fiatalok a keresztyén értékek tekintetében – írja az ateista svájci publicista.

EGY KIS VASÁRNAPI ISKOLA JÓT TESZ

Az ilyen alkalmakon – az ateista szerint – a bibliai történetek és az időtlen, kortalan megállapítások, életelvek, tanítások dimenziójába lépnek a fiatalok vagy a gyerekek, s ezek örömmel tölthetik el a szívüket. Merthogy bizony van szívük és értelmi/érzelmi világuk is, még ha oly zűrzavaros is olykor. A svájci ateista szerint még a francia forradalom hármas nagy ideája, a szabadság, egyenlőség, testvériség is Jézus tanításán nyugszik. Egy kis vasárnapi iskola igencsak jót tesz nekik, különben még azt hihetnék, hogy húsvétkor egy tapsifüles támadt föl. Szerinte nincs semleges állapot, azokat a lukakat, amiket a keresztyénség nem képes betölteni, azonnal másfajta világnézetek, vallások foltozgatják be a maguk „üzeneteivel”. És ebben nem csak a militáns iszlámnak jut esély, hanem másfajta nézeteknek, téveszméknek is. Cikkét így fejezi be: „Fiatalok, olvassátok csak úgy egyszerűen a Bibliát! De fejjel és ésszel! A Biblia nem receptkönyv. Hanem valami, amiről érdemes vitatkozni, beszélgetni…”.

Dr. Békefy Lajos szemléjének szerkesztett változata

Böjte Csaba megint fején találta a szöget

Gondolatok a migrációról és a válságba süllyedt Európáról

„Én nem a bevándorlóktól féltem Európát, hanem a lagymatag kereszténytől. Az a természet rendje, hogy az a népcsoport, amelyik vegetál, amely nem alkalmas rá, hogy az életet továbbvigye, elsorvad, kihal, lehúzzák a lefolyón, és a helyüket elfoglalják azok a népek, amelyekben van életerő, lendület, bátorság, Teherbe ejtik feleségüket, csobogó élet veszi őket körül. A mai Európa langyos állóvíz, ahol sok ember egyik legfőbb gondja a fogyókúra, az alakformálás és értéktelen, csillogó kacatok gyűjtése, a testet, lelket megrontó élvezetek utáni hajsza. A Jóisten, úgy látom, a migrációskérdéssel egy jó nagy fakanalat ragadott, és elkezdte kavarni ezt a hatalmas fazekat. Isten azt szeretné, hogy térjünk észhez, térjünk meg, különben elveszünk. Ne magunkra aggatott címkékkel jelezzük, miben hiszünk, hanem legyen gerincünk, jól definiált értékeink, amelyekhez tartjuk magunkat. Ne nyafogjunk, hogy de nehéz a feladat, hanem küzdjünk. A focicsapat sem siránkozhat, ha erős az ellenfél, hogy jaj, összeesküdtek ellenünk, tervet eszeltek ki, hogyan győzzenek le bennünket! Küzdeniük kell, megfogalmazni saját elméletüket, hogyan nyerhetik meg a meccset! Az most a kérdés, káoszba süllyedt harmadik világ lesz-e Európából, vagy a tolerancia, a becsületes munka, a párbeszéd útján mi leszünk képesek segítő kezet nyújtani, hogy mindenütt megteremtődjön egy rendezett, békés világ. Nem lehet folyamatosan félrevert harangok zajában élni, ezért nyugtassuk meg magunkat, s arra összpontosítsuk erőinket, ami a feladatunk. Jókedvvel, örömmel, gyermekekkel töltsük meg a Kárpát-medencét, mert az ország mindig azé lesz, aki élettel, gyermekkel tölti meg. Ha nem lesz gyermek, a légüres teret a máshonnan jövő emberek töltik be. A demográfiai kérdés az egyik legfontosabb a Kárpát-medencében. Ha ezt nem tudja népünk megoldani, legördül számunkra a függöny."

IMPRESSZUM

SOLI DEO GLORIA – evangéliumi, közéleti folyóirat

Ingyenes, időszaki kiadvány

Kiadó: SDG Közösség

Főszerkesztő: Dr. Szilvay Balázs

Szerkesztőbizottság: Csobolyó Katalin, Dr. Bóna Balázs, Kun László, Veres Enikő

Készült: az Ex-Kop Nyomdaipari Bt. gondozásában • **Példányszám:** 800

Cikkek leadása: folyamatosan, a *szilvay.balazs@freemail.hu* e-mail címen

Honlap: www.dunavarsanyireformatusok.hu

A Soli Deo Gloria Közösség

ezúton is köszönetet mond mindazoknak, akik tagságukkal, munkájukkal vagy adományukkal segítették egyesületünk elmúlt évben végzett kulturális, szociális és közösségformáló munkáját.
A javunkra történt rendelkezések kapcsán 28.998 forintot fordíthattunk a fent említett szolgálatokra. Isten áldja meg a rendelkezők javunkra történő döntését.
Tisztelettel kérjük és bizalommal várjuk a fent említett szolgálati területek anyagi támogatásaként a 2015-ös személyi jövedelemadójuk 1 %-ának szíves felajánlását.

Adószám: 18269947-1-13

Köszönetet mond: *a Vezetőség*

Az Isten Szolgálatában Református Missziói Alapítvány

ezúton is köszönetet mond mindazoknak, akik a 2014-es személyi jövedelemadójuk 1 %-ával alapítványunk, és alapítványunkon keresztül a *református gyülekezet és a cserkészcsapat* által szervezett hitéleti, ifjúsági, szociális, kulturális és missziói munkát segítették elő.
A javunkra történt rendelkezések kapcsán 131.203 forintot fordíthattunk a fent említett szolgálatokra. Isten áldja meg a rendelkezők javunkra történő döntését.
Tisztelettel kérjük és bizalommal várjuk továbbra is a fent említett szolgálati területek anyagi támogatására a 2015-ös személyi jövedelemadójuk 1 %-ának szíves felajánlását.

Adószám: 19178123-2-13

Köszönetet mond: *a Kuratórium*

A Művelődési, Oktatási és Sport Alapítvány

tisztelettel kéri és bizalommal várja a dunavarsányi civil szervezetek ifjúsági, kulturális és sport tevékenységeik anyagi támogatására a 2015-ös személyi jövedelemadójuk 1 %-ának szíves felajánlását.

Adószám: 19181510-1-13

Köszönetet mond: *a Kuratórium*

A Magyarországi Református Egyház

helyi gyülekezeteként ezúton is köszönetet mondunk mindazoknak, akik 2014-es személyi jövedelemadójuk 1 %-ával a Magyarországi Református Egyház ifjúsági, szociális, kulturális és missziói munkáját segítették elő.
Mint ismeretes, az így felajánlott összeg országos egyházunk – tehát nem a dunavarsányi – fontos bevétele, amelyet egyebek mellett a fenti célokra fordít, és így folytatja azt a több mint fél évezredes magyar kultúrát és magyar nemzetet szolgáló tevékenységét, amelyet minden történelmet becsülő ember ismer és elismer.
Tisztelettel kérjük és bizalommal várjuk továbbra is a fent említett országos református szolgálati területek anyagi támogatására a 2015-ös személyi jövedelemadójuk 1 %-ának szíves felajánlását.

Technikai szám: 0066

Köszönetet mond: *a Presbitérium*

A Református Egyházközség és a Soli Deo Gloria Közösség esemény-naptára

Március 20. 10:00	Virágvasárnapi zenés istentisztelet	–	Ref. Templom
Március 20. 16:00	Virágvasárnapi családi du., szeretetvendégség	–	SDG Köz. Ház
Március 21. 18:00	Nagyheti bűnbánati áhítat	–	SDG Köz. Ház
Március 22. 18:00	Nagyheti bűnbánati áhítat	–	SDG Köz. Ház
Március 23. 18:00	Nagyheti bűnbánati áhítat	–	SDG Köz. Ház
Március 24. 18:00	Nagycsütörtöki eucharisztikus istentisztelet	–	Ref. Templom
Március 25. 10:00	Nagypénteki ünnepi istentisztelet	–	Ref. Templom
Március 25. 18:00	Nagypénteki passiós istentisztelet	–	Ref. Templom
Március 26. 18:00	Nagyszombati bűnbánati istentisztelet	–	Ref. Templom
Március 27. 05:30	Hajnali feltámadási ökumenikus istentisztelet	–	SDG Köz. Ház
Március 27. 10:00	Húsvéti úrvacsorás istentisztelet	–	Ref. Templom
Március 28. 10:00	Húsvéti úrvacsorás istentisztelet	–	Ref. Templom
Árpilis 23. 09:00	Egyházmegyei presbiteri csendesnap	–	SDG Köz. Ház és Ref. Templom
Május 5. 18:00	Áldozócsütörtöki istentisztelet	–	Ref. Templom
Május 5. 18:30	Konfirmációi vizsga, szeretetvendégség	–	Ref. Templom
Május 8. 10:00	Konfirmáció, úrvacsorás istentisztelet	–	Ref. Templom
Május 13. 18:00	Pünkösdi szeretetvendégség	–	SDG Köz. Ház
Május 14. 18:00	Pünkösdi bűnbánati istentisztelet	–	Ref. Templom
Május 15. 10:00	Pünkösdi úrvacsorás istentisztelet	–	Ref. Templom
Május 16. 10:00	Pünkösdi úrvacsorás istentisztelet	–	Ref. Templom
Május 21. 09:00	Kárpát-medencei rovásírás versenyí	–	SDG Köz. Ház
Június 5. 10:00	Városnapi zenés istentisztelet	–	Ref. Templom
Június 27 – július 1.	Napközis építőtábor	–	SDG Köz. Ház
Augusztus 13. 09:00	Erdélyi Sportnap	–	SDG Köz. Ház
Augusztus 19. 18:00	Bűnbánati istentisztelet	–	Ref. Templom
Augusztus 20. 10:00	Újkenyéri, hálaadó istentisztelet	–	Ref. Templom

A Református Templomban minden vasárnap 10 órakor istentiszteletet tartunk s azzal egy időben gyermek-istentiszteletet is.

A Soli Deo Gloria Közösségi Házban minden kedden 17:30-kor bibliaórát tartunk.

A fenti istentiszteletekre, rendezvényekre, programokra minden érdeklődőt nagy szeretettel várunk!
További információ ***a 06/20 914-3893-as telefonszámon, vagy a dunavarsany.ref@gmail.com email címen, továbbá a www.dunavarsanyireformatusok.hu oldalon.***